

Guds frid käre medarbetare

Tranås den 10 januari 2013

Efter lite ledighet i samband med jul och nyår är vi nu tillbaka på missionen för att återuppta arbetet. Vår förhoppning är att också Er jul och nyår varit bra. Det är med tacksamhet vi nu lägger 2012 bakom oss och med förväntan ser fram emot vad 2013 kommer innebära för missionen. Vi vill tro att det skall bli ett rikt och välsignat år. Det råder inte någon brist på arbete. Vår önskan är att få vara till välsignelse för de samarbetspartners vi har. Vi är medvetna om att behoven är fortsatt stora. Men vår önskan är att de insatser vi kommer göra under året skall var relevanta och riktiga. Vi vill vara goda förvaltare av de medel som står till vårt förfogande. Vår bön är att vi skall kunna fortsätta de åtaganden vi har också under 2013. Därför vill vi så här i inledningen av detta år rikta ett tack till er alla som stött missionens arbete under det år som ligger bakom. Det är djupt rörande att se mångas överlåtenhet till det arbete vi upplever att Gud ställt oss som förvaltare av. Från djupet av våra hjärtan. Tack! Gud skall i härlighet fylla alla era behov!

Inledningsvis vill jag dela några tankar tillsammans med er från Bibeln. Under ledigheten har mina tankar emellanåt vilat över det som berör vår förmåga att lyssna. Själva hörandets betydelse för det kristna livet, både i yttre och inre bemärkelse. Vi känner ju alla till att vi ibland kan vara ganska selektiva i vårt lyssnande. Hur är det när Gud påkallar vår uppmärksamhet? Är vi tillräckligt närvarande för att kunna urskilja hans röst? Eller har vi, i det massiva brusets svårt att urskilja hans röst? Förmåga att lyssna in Guds röst är ju av oerhörd vikt för vårt kristna liv, för vår andliga utveckling.

Att lyssna, höra och göra

Bibelordet lyfter fram hörandet som en viktig del i det kristna livet. Jesus uppmanar vid flera tillfällen folket med orden *"Hör, du som har öron att höra med!"* (Matt 13:9, Matt 13:43, Luk 8:8) En uppmaning om ett inre lyssnande, ett lyssnande som berör vårt inre, vårt hjärta. Även under gamla Testamentets tid uppmanades folket genom profeterna och de andliga ledarnas ord att höra, då med orden *"Hör Israel! Herren vår Gud, Herren är en"*. (5 Mos 6:4) Ett slags förmanande om att ge akt på lagens ord eller som en påminnelse om Guds storhet. Låt oss titta på några verser i Bibeln som på olika vis berör detta ämne. Lyssnandet innebär ju att vi i första hand lyssnar med våra fysiska öron, men också ett inre lyssnande. Guds tilltal kan ju komma till oss på så många olika sätt. Finns det då någon skillnad mellan att lyssna och

höra? Jag vill tro att det finns en skillnad. Vi kan faktiskt höra utan att vi egentligen lyssnar. Lyssnande har med närvaro att göra. Ibland kan vi lite slarvigt säga: "Jag hör vad du säger, men egentligen lyssnar jag inte". Är vi inte närvarande i det som sägs, lyssnar vi i egentlig mening inte till det som sägs. Det vi hör går in igenom det ena örat för att lika snabbt försvinna ut igenom det andra. När vi sedan funderar över vad personen sa, kommer vi inte ihåg så mycket. Detta "fenomen" gör sig ibland påmint under gudstjänstens predikan. När vi senare ombeds referera predikan, ja då är det svårt att komma ihåg den. Det har med närvaro att göra, är vi närvarande i lyssnandet eller inte.

Jesus säger själv *"Den som hör [eller lyssnar till] dessa mina ord och handlar efter dem är som en klok man som byggde sitt hus på berggrund."* (Matt. 7:24-27, Luk. 6:47-49). Först kommer alltså lyssnandet som åtföljs av ett praktiskt handlande. Ett sådant betedande menar Jesus är att likna vid att bygga på en fast grund. Att bygga våra liv eller en missionsorganisation efter Guds tanke och avsikt är tveklöst det som skapar de bästa förutsättningarna. Först kommer höra sedan göra. När Gud kallar oss till tjänst i sitt rike, säger vi ibland att vi har en kallelse till en specifik uppgift. Gud har utvalt oss, eller vi känner oss utvalda till en specifik uppgift. Men innan Gud ger oss ett sådant uppdrag tror jag att Gud först lägger en börda på vårt hjärta. Vi kanske ser ett problem, eller en uppgift som måste få sin lösning. Många gånger utgör vi själva en del av svaret på ett sådant problem. Det är detta som är själva kallelsens kärna, dess verkliga mittpunkt. När Gud lägger en börda på vårt hjärta är det ofta förknippat med det som förr eller senare blir vår kallelse. När vi handlar efter det vi upplever Gud talar till oss om, bygger vi på den fasta berggrunden, som ger stadga åt våra liv och det uppdrag Gud lagt i vår hand att lösa och förvalta. Jesus talar också om sig själv som klippan. Att bygga sitt liv i Jesu närhet, fast förankrad i den fastaste berggrund ger det oss den stabilitet och trygghet vårt liv behöver. När någon ifrågasätter vårt uppdrag vet vi vad Gud sagt, vi står orubbligt fast därför att vi är förvissade om att det är Gud som ställt oss i uppgiften.

Vi läser vidare. Om vi slår upp Höga Visan finner vi en vers i det femte kapitlets början. Där står det att läsa *"Jag sov, men mitt hjärta var vaket."* Den här versen tror jag handlar om ett inre lyssnande. Att vi i vår ande kan vara öppna för när Gud söker oss, även om vi inte befinner oss i ett vaket tillstånd är vårt inre öppet mot det

himmelska. Jag tror också att denna vers beskriver en livshållning. Man kan välja att leva med ett vaket hjärta. Ett hjärta som lever nära Guds hjärta och som är tillgängligt för Guds tilltal.

Låt oss också titta på en vers i Habakuk 2 där vi kan läsa profetens ord *"Jag skall ställa mig på vakt, gå till min post och spana. Jag vill se vad han skall säga till mig, vilket svar jag får på min klagan."* Vårt lyssnande inbegriper också ett aktivt sökande, i detta fall genom bön. Att söka Herrens ansikte i bön innebär också ett lyssnande. Det är intressant att läsa vidare i detta kapitel. Några verser senare läser vi om hur Herren svarar Habakuk. Gud uppmanar profeten att skriva ner det han upplever Gud säga. När vi upplever Guds tilltal uppmanas vi att teckna ner det Gud säger. Detta utgör en viktig pusselbit i det Gud har för avsikt att göra genom oss. Den profetiska hälsningen hjälper oss att inte förlora bäringen i tider då vi upplever att Gud inte känns lika nära. Gud ger också ett löfte till Habakuk; att det skall komma en tid då det Gud lovat skall infrias. Gud står alltid vid sitt ord. När tiden är den rätta kommer Gud att svara. Även om det dröjer uppmanas vi att tålmodigt vänta. Vi vet att väntan är en svår konst. Inget prövar oss så som att behöva vänta. Men det finns en skatt dold i det faktum att vi ibland får vänta. Det gör oss tålmodiga, samtidigt som det både prövar och stärker vår tro.

Låt oss också läsa en textrad från Amos bok. I det tredje kapitlet finns en liten berättelse som också illustrerar lyssnande, men från ett lite annorlunda perspektiv. Den berättelse som Amos tecknar får illustrera detta för oss. Vi läser: *"Som herden räddar ur lejonets gap ett par benpipor eller en örsnibb"* (Amos 3:11). Berättelsen handlar om hur ett lamm blir attackerat av ett lejon. Ibland bjuder livet oss på både motstånd och besvikelser. Ibland befinner vi oss under attack, kringrända av fienden, slagna till marken. Kanske till den grad att vi upplever det som om den onde "slitit oss i stycken", så som den här berättelsen illustrerar. Herden finner det förlorade lammet slitet i stycken, endast en del av ett öra och några benpipor finns kvar.

När jag läser det här kan jag se en liknelse över hur våra egna liv ibland kan gestalta sig. Vi kan känna oss ledsna, förtvivlade eller uppgivna av de mest skiftande orsaker. Men med berättelsen som utgångspunkt kan vi föra över detta på oss själva. Det "enda" som behövs för att komma på rätt kurs igen, efter att ha slagits till marken, är ett öra att höra med och ett ben att stå på. Gud vill att vi fattar tro på hans förmåga, ännu en gång och vänder vårt öra till Honom. Att vi ställer oss upp på det enda ben vi "har kvar" för att än en gång ge Gud möjlighet att återupprätta det som gått sönder. Gud ger aldrig upp på oss, det finns inget som inte Gud kan gripa in och förändra. Gud är trots allt möjligheternas, hoppet och all trösts Gud. Gud hör oss när vi ber, hans svarar tids nog på våra böner. Det vi har att göra är att förtrösta på Honom som allt förmår. Det är ord att lita på. Alltid. Dessa ord får avsluta den här delen av nyhetsbrevet. Nu över till den mer informativa delen av nyhetsbrevet.

Löftenas Barn

Det glädjer oss nu att kunna skriva några rader med anledning av den insamling vi gjorde i slutet av förra året till en ny bil. Efter en del efterforskning har man nu genom en kristen företagare kunnat köpa en ny (den är begagnad) buss. Det blev en Mercedes Benz Vito 115 CDI. Dan skriver så här i sin månadsrapport:

December månad kallas också för gåvornas månad. Vi har behållit den traditionen på Löftenas Barn då vi delade ut mat, vantar och mössor, leksaker samt skor som vi fått ta emot från Finland. Vi kommer också att arrangera en julkonsert där vi också kommer dela ut lite julgodis.

För en del människor är siffran 13 förknippad med otur. Men för oss var det den dag då vi med glädje och tacksamhet fick ta emot vårt nya fordon som köptes för en månad sedan och nu levererats. Vi vill än en gång framföra vårt varmaste tack för den gåva vi fått ta emot som möjliggjort detta köp. Vi känner oss oerhört tacksamma för det stöd vi känner från er som regelbundet stödjer oss i arbetet bland de romska barnen och deras familjer. Må Herren komma ihåg era behov.

Dan Mitra

Moldavien

För någon dag sedan samtalade vi här på missionen om hur arbetet i Moldavien utvecklats sedan vi gjorde vårt första besök sommaren 2010. När vi blickar tillbaka kan vi med tillfredsställelse säga att denna satsning var rätt. Det som jag själv känt en inre förvisning om under flera år, var också något som Gud också hade på sitt hjärta. Den utveckling vi sett under dessa år är gripande och stämmer till tacksamhet. Ingen av oss kunde då ana vad det skulle komma att innebära. Men idag känner vi bara tacksamhet inför det som Gud förmått göra. Här fyller du som gåvogivare ovärderlig, utan din och andras generositet hade inget av detta kanske kunnat ske. Men allt eftersom arbetet växer ställs det också andra krav på arbetet. Samtal förs med Igor om hur vi bäst möter upp till dessa förändringar.

Den nya bussen utanför Löftenas Barn. Bussen fyller en viktig roll i barnens skogång, då den bl.a. gör så att barnen kommer till och från skolan.

Några av mot-
tagarna som
fått ett matpaket
till jul. I paketen
fanns också korg
och en del frukt.

För några dagar sedan berättade Igor om de gudstjänster man haft under den gångna julhelgen. Att det hade varit så mycket människor på juldagens gudstjänst att man varit tvungen att ställa in många fler stolar. Det var barn och deras föräldrar, mor och farföräldrar samt andra besökare. Under jullovet har församlingen också bjudit in barnen till en jullovsaktivitet under fyra dagar. Man samlade mellan 40-50 barn. Den här utvecklingen är kanske den mest gripande av allt det som skett. Läs om detta i Igors hälsning nedan. När jag besökte församlingen för första gången var deras barn och ungdomsarbete i princip obefintligt. Idag samlar man närmare 50 barn och unga varje vecka. Som vi tidigare skrivit, så har satsningen på barn och ungdom öppnat många nya dörrar för församlingen. Vid sidan av detta bidrar naturligtvis de sociala och humanitära insatser som görs. Som församling upplevs man som trovärdig och därför möts man med respekt ute i samhället. Alla dessa insatser bidrar nu till en positiv utveckling. I dagarna fick vi ta del av denna hälsning från Igor. Det är med tacksamhet vi läser dessa rader.

Julfirande i församlingen

Jag tackar Gud för den nåd vi människor får del av genom Jesus Kristus. Som församling önskade vi få uppleva hur Gud kom med sitt hopp och att vi kunde få tillbedja Honom under julens gudstjänster. Detta fick vi också uppleva och erfara när vi samlades till gudstjänst på juldagen. Vi kom med förväntan till gudstjänsten, att det skulle få bli en speciell högtid där vi fick fira julens speciella budskap. Så blev det också. Innan gudstjänstens början var lokalen så gott som full med människor. Samtliga platser, ca 200, var upptagna av föräldrar och barn. Som pastor var jag oroad över att de som inte fick sitta skulle lämna lokalen. Jag ansträngde mig för att hitta ytterligare stolar, och som genom ett under lyckades jag få fram ytterligare hundra stolar. Nu fanns det närmare 300 personer i lokalen, men flera var fortfarande tvungna att stå. Jag är tacksam att de inte gick hem, utan stannade för att lyssna till budskapet. Det var med stor glädje i hjärtat jag som pastor såg

alla barnen med sina föräldrar i kyrkan. Vi prisar Gud för det han gjorde under denna gudstjänst. Vi har också delat ut julpaket med mat till ett 30-tal familjer. Alla prisade och tackade Gud när vi kom med paketen. Det är i första hand gamla och barnfamiljer som fått del av dessa paket. Paketen som delades ut blev till ett ljus i mörkret, att under julen få denna gåva. Det gav dessa människor hopp. En ensamstående mamma sa: "För mig och mina små är detta paket en livlina. Vi hade ingen mat inför julen, det var min bön att Gud skulle höra min bön. Då vi besökte församlingen fick vi denna julgåva med mat. Detta får oss att tacka och prisas Gud för hans nåd." Flera av de familjer som fick ett matpaket besöker nu församlingen. Halleluja! Under 3 dagar på jullovet har vi med Guds hjälp haft ett vinterläger för de skollediga barnen. Vår önskan är att de skall få lära sig mer om Jesus. Det kom mellan 40-50 barn. Men det är inte allt. Gud har också berört föräldrarnas hjärtan, då flera stannat kvar för att lyssna till undervisningen. Flera av barnen som besökte församlingen för första gången på juldagen var nu med på lägret. Vi prisar Gud för den kärlek han har för dessa barn. Vi ber för egen del att Gud skall ge oss visdom i arbetet bland dessa barn. Att Gud skall hjälpa oss ekonomiskt i denna satsning, så att vi kan fortsätta det arbete vi påbörjat i församlingen. Prisad vare Gud!

Er broder, Igor Lazar

Det är glädjande, oerhört glädjande, att se så många människor som nu rör sig i församlingens närhet. Min fasta övertygelse är att församlingen under de kommande åren kommer få döpa många människor till tro. Men det är inte för oss att övertyga, utan för den helige Ande att göra sitt verk i människors hjärtan. Redan nu ser vi att detta sker. Under sommaren som gått fick vi vara med

Vilken fantastisk glädje! Dessa barn och ungdomar kommer nästan uteslutande från familjer som inte tidigare haft någon kontakt med församlingen. Väckelsen har kommit till denna församling.

om en dopförrättning. En försmak av vad Gud har tänkt. Redan idag känner vi flera som står på tur att döpas, men som av praktiska skäl inte kunde döpas i sommar. Detta är vi tacksamma till Gud för. Vi känner också tacksamhet till er som troget stödjer arbetet på olika sätt. När vi närmar oss våren planerar vi för att göra ännu en resa till Moldavien. Det känns viktigt att följa arbetet på plats för att bättre kunna avgöra hur vi bäst kan stödja församlingen i deras arbete. Makarna behöver allt stöd de kan få både praktiskt men också genom förbön.

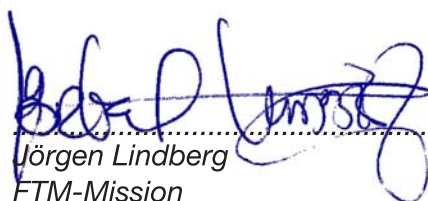
Så några ord om familjen Lazars situation. Mycket positivt har hänt omkring familjen under de senaste två åren. Vi har på olika sätt kunnat underlätta för dem på ett personligt plan. Vi tycker att det är viktigt att dessa bitar fungerar på ett tillfredställande sätt för att man skall kunna fokusera på arbetet. Att ständigt behöva gå och oroa sig för sin ekonomi är inte en önskvärd situation för någon. Under hösten har vi med hjälp av pengar som kommit familjen till del kunnat köpa kläder till barnen. Vi har också kunnat, genom lokala kontakter, kunnat skicka herrkläder till Igor. Han har fått två kostymer, samt skjortor och några vardagsbyxor. Barnen har också fått en del skolmaterial som block och pennor. Genom gåvor som kommit in har vi också hjälpt familjen att betala av två lån, ett banklån och en skuld till en privat långivare. I somras kunde vi genom den insamling som gjordes också skicka pengar så att familjen kunde åka på gemensam semester. Den första på 16 år. Sammantaget ser deras situation betydligt ljusare ut än för bara något år sedan. Men för att överleva behöver familjen ett fortsatt stöd. Vi riktar å familjens vägnar ett tack till er som på ett särskilt sätt tagit familjen till ert hjärta. Vår bön är nu att vi skall kunna fortsätta detta stöd även under 2013. Än en gång tack!

Pastorsunderhåll

Under förra året skrev vi speciellt om vad detta ekonomiska stöd innebär för de som får ta emot det. De flesta av de familjer som får ekonomiskt stöd av missionen lever på ganska liten budget. Därför betyder det stöd de får ta emot ännu mer. För innevarande år har vi gentemot dessa familjer lovat oförändrat stöd. Under året kommer vi genom de rapporter de skickar följa deras arbete. Vi är tacksamma till er alla för det stöd som finns att kunna erbjuda dessa familjer ekonomiska förutsättningar att kunna arbeta med evangelium. Idag underhåller vi sammanlagt 8 personer och deras familjer ekonomiskt. Tre i Polen, fyra i Rumänien samt familjen Lazar i Moldavien.

Avslutning

Så har vi då kommit till avslutningen av januari månads nyhetsbrev. Personligen känner jag förväntan inför det år som ligger framför. Jag vill tro att vi tillsammans, och med Herrens hjälp, kan åstadkomma underbara ting. Det är när vi med gemensamma krafter förenas som vi känner styrkan i arbetet. Vår förhoppning är att du också under 2013 vill stå med oss i det arbete missionen gör. Vi finns också till för Er om behov av samtal och förbön finns. Ring eller skriv så hjälps vi åt att dra i bönelinan. Med förhoppning om ett välsignat 2013 avslutar vi detta nyhetsbrev. Tack för att du tog dig tid att läsa det. Det betyder mycket för oss. På återhörande om en månad.

 Jörgen Lindberg
 FTM-Mission